

עש"ק שמיני ה'תשפ"ג 'שנת הקהל' | מחיר: 5 ש"ח

גליון 642

ב"ה

הַלְּבָבוֹת

שְׁנֵנָה

גליון שבועי

יו"ל ע"י מכון הלכה חב"ד (ע"ר)

הזמן גרמא

כשלא מתפעלים מתבטלים המנגדים

כשם שע"י התוקף דבנ"י שלא התפעלו מהמצריים - יצאו ממצרים, וגם לקחו עמם כספם וזהבם של מצרים, והמצריים כולם טבעו בים, ו"לא נשאר בהם עד אחד", וגם האחד שנשאר - כרעה - נתגלגל לנינה וסבל שם צרות, כך גם עתה - שכאשר ילכו מתוך תוקף ומס"נ, מבלי להתפעל משום אדם, יתבטלו כל המנגדים.

(משיחת אחרון של פסח ה'תש"ב באדיבות 'מטה הקהלות קהילות העולמי - 770)

לפעמים סיפור עדיף על חידוש נזכרים ונעשים

10

שימוש במיני-בר עומד בשבת טכנולוגיה בהלכה

8

גניבת דעת במכירה פומבית צדק ומשפט

6

RED770.CO.IL

כואו לחוות את הקניה הטובה ביותר

אין שמרחה אלא בבשר זיין

החנות הגדולה בארץ עם כל מוצרי שחיטת ליובאוויטש

בשר • עופות • דגים • קפואים • פירות וירקות • יינות ומשקאות • דליקטסים • מיני מכולת • קולינריה • כלים ועוד

ז'בושינסקי 43 קריית מלאכי

שירות לקוחות: 08-6511770

Red 770

שמח בפחנט

www.IsrolikBash.Band

058-6697701

ישקאלה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

זמן הנחת תפילין

מהו הזמן המוקדם ביותר בו ניתן להניח תפילין? מי שהניח תפילין מבעוד יום צריך לחלצן לאחר השקיעה? מפני מה לא מניחים תפילין בשבתות וימים טובים?

יום ראשון מפני מה לא מניחים תפילין בלילה?

מן התורה זמן הנחת התפילין הוא בין ביום ובין בלילה, אבל חכמים אסרו להניח תפילין בלילה מפני שהוא זמן שינה גזרו שמא ישכח וישן כשהתפילין מונחות עליו, וכתוצאה מכך לא יוכל לשמור על כבודן כראוי; לכן אסרו להניח תפילין בלילה.

מנחות לו, ב. טוש"ע וני"כ או"ח ס"ל ס"ב. שו"ע אדה"ז שם ס"ל ס"א.

יום שני מהו הזמן המוקדם ביותר בו ניתן להניח תפילין?

כיוון שלמעשה ההימנעות מהנחת התפילין בלילה היא מפני החשש שמא יישן כשהן עליו ולא ישמור על כבודן, לכן אפילו אם כבר עלה עמוד השחר עדיין אין מניחים תפילין - כיוון שזמן זה הוא זמן שינה לרוב בני אדם (ואם יוצא לדרך ולא יוכל להניחם במשך כל היום - מותר). התחלת זמן הנחת תפילין בבוקר, משיאיר היום במידה כזו שיכיר ויזהה ממרחק 4 אמות את חברו שרגיל בו קצת, ומי שלא

זמני השבוע

זמני שבת שמיני:

ניסת שבת:	ת"א	18:48
ת"א	י-ם	18:31
חיפה	חיפה	18:42
באר-שבע	באר-שבע	18:49
ציאת שבת:	ת"א	19:47
י-ם	י-ם	19:45
חיפה	חיפה	19:47
באר-שבע	באר-שבע	19:46

זמני היום המוקדמים לשבוע תזריע-מצורע

04:02	עלות השחר (120 דקות)
04:55	עלות השחר (72 דקות)
05:18	זמן ציצית ותפילין
06:11	הנץ החמה (זריחה)
09:24	סוף זמן קריאת שמע
10:31	סוף זמן תפילה
12:41	חצות היום והלילה
13:13	מנחה גדולה
17:50	פלג המנחה
19:11	שקיעת החמה
19:36	צאת הכוכבים

זמני היום המוקדמים לשבוע זה (אופק ת"א)

יוצא לאור ע"י מכון הלכה חב"ד (ע"ר)

קו לרב: 077-2251770

טקסט לרב: 055-7081737

מדיה הלכה: vod.smslarav.co.il

הנוגל של ההלכה: smslarav.co.il

טל/וואצאפ: 02-3011770

דוא"ל: publish@smslarav.co.il

מחלקת פרסום: Sales@smslarav.co.il, 058-720-7770

אין המערכת אחראית לתוכן הפרסומים בעלון.

לתרומות והצטרפות לאגודת התומכים:

smslarav.co.il/donate

עורכים: הרב יצחק איתן מזרחי, הרב שמואל מקמל

הגהה: הרב משה קורנוויץ

ניהול: הרב שניאור גורפינקל, הרב זלמן ברנשטיין

עיצוב ועימוד: מאיר קולטון

נא לשמור על קדושת הגיליון

יום חמישי | מי שהניח תפילין מבעוד יום צריך לחלצן לאחר השקיעה?

דנו הפוסקים אודות מי שהניח תפילין מבעוד יום ונותרו עליו עד שקיעת החמה, כגון בתשעה-באב, האם עליו לחלצן. ולהלכה פוסק אדה"ז בסידור שאין צורך לחלצן בשקיעה, ורק בערב-שבת ישנה הקפדה לחלוץ את התפילין קודם זמן הדלקת נרות שבת. אלא שלכתחילה אף בכל יום יש להוריד את התפילין קודם השקיעה, שלא יטעו הרואים ויטכרו שמותר להניח תפילין בלילה, אולם בבית המדרש אין לחשוש לכך.

מנחות לו, ב. שער הכוונות ענין תפלת מנחה דרוש ב - שלה, ב. תוש"ע וניכ' ושו"ע אדה"ז או"ח ס"ל ס"ב וס"ד. פסקי הסידור הלכות תפילין, פסק"ת ס"ל הע' 16.

יום שישי | מפני מה לא מניחים תפילין בשבתות וימים טובים?

על הפסוק: "והיה לאות על ירך ולטוטפת בין עיניך", דרשו חז"ל: "מי שצריכין אות, יצאו שבתות וימים טובים שהן גופן אות", כלומר שבשבתות וימים טובים אין צורך ב'אות' של תפילין כיוון שהם עצמם משמשים כ'אות'. ויש שלמדו מהתלמוד הירושלמי שהמצווה נוהגת גם בחול המועד. מאוחר יותר התקבל המנהג על פי הזהר שלא להניח תפילין בחול המועד, ופשוט מנהג זה אף אצל רוב בני אשכנז (למעט קהילות מסוימות, בעיקר בחו"ל וחלקם אף ללא ברכה), וכן הוא מנהגנו.

שמות יג, טז. מנחות לו, ב; וראה תוש"ע וניכ' ושו"ע אדה"ז או"ח ס"ל"א ס"א-ב. ערוה"ש שם ס"ד. וראה בדה"ש ס"ח סק"ד ופסקי הסידור אות נה.

כתיבה: הרב שמואל מקמל. הגהה: הרב שבתי יונה פרידמן.

הספיק להניח תפילין בזמן זה יכול להניח עד לשקיעת החמה.

תוש"ע וניכ' או"ח ס"ל ס"ב. שו"ע אדה"ז שם ס"ל ס"א. שו"ת אג"מ או"ח ח"א ס"י.

יום שלישי | מדוע לא הולכים עם התפילין במשך כל היום?

מעיקר הדין מצוותן של התפילין שיהיו מונחים עליו כל היום. אבל מפני שהאדם המניח תפילין צריך לשמור על נקיות גופו וכן שלא יסיח דעתו מן התפילין כל עוד הן מונחות עליו, ואין כל אדם יכול להיזהר בזה, לכן נוהגים לא להניחם כל היום. ומכל מקום צריך כל אדם שיהיו עליו התפילין בשעת קריאת שמע ותפילה כיוון שבזמן קצר כזה יכול כל אדם (ומצד הדין צריך בעת התפילה) להיזהר בהן ולשמור על נקיות גופו.

שו"ע אדה"ז או"ח ס"ל ס"ב.

יום רביעי | עד מתי ניתן להניח תפילין?

אין להניח תפילין לאחר התחלת השקיעה, אבל אם היו התפילין עליו קודם שקיעת החמה אין צריך לחלצן כאשר שקעה החמה (חוץ מערב שבת ויום טוב שצריך לחלצן זמן מה לפני הדלקת נרות). מי שלא הניח תפילין כל היום ונזכר בבין השמשות שלא הניח תפילין - יש אומרים שיניח תפילין בבין השמשות אבל לא יברך עליהן, אבל ממכתבי הרבי נראה שלא יניח כלל אחר השקיעה.

סידור אדה"ז הל' תפילין. טעם הדבר שיש אומרים שלא יברך מפני שזמן בין השמשות הוא ספק יום וספק לילה, והברכות אינן מעכבות (וראה ביאור הלכה סו"ס ז). כה"ח ס"ל סק"ה. אג"ק ח"א ע' קפה וחי"ה ע' פ"ח. וראה קונטרס זהיר טפי (להרא"ח שיחי' זילבר) ע' 53.

בין פסח לעצרת

המסופק אם אמר משיב הרוח ומוריד הגשם או מוריד הטל, כיצד ינהג? טעה ושאל "ותן טל ומטר" כיצד ינהג? מכני מה תקנו להתאבל על תלמידי רבי עקיבא? מכני מה אומרים "אב הרחמים" בשבת מברכים החודש סיון? כיצד נוהגים כשמזכירים פסוק עם שם ה' בכרקי אבות?

- עד שלושים יום חזור².

מדיני אמירת "מוריד הטל" ו"ותן ברכה"

התחקות באהבת ישראל בימי הספירה
שנים עשר אלף זוגות (24 אלף) של תלמידים היו לו לרבי עקיבא ונפטרו בתקופה קצרה - בימים שבין חג הפסח לחג השבועות: "מפני שלא נהגו כבוד זה לזה".¹ מסיבה זו כתבו הפוסקים שיש לנהוג בספירת העומר מקצת מנהגי אבלות, וכן משתדלים לתקן בהם את היחסים שבין אדם לחברו, ועושים זכר לתלמידי רבי עקיבא בימים אלו בכדי ללמדנו להתרחק מהשנאה, קנאה, גאווה והכבוד ולקנות מדת האהבה והענווה והשלום.³

מעבר לאבלות על פטירת תלמידי רבי עקיבא בימים שבין חג הפסח לחג השבועות. בעת מסעות הצלב, צרות רבות פקדו את ישראל, פרעות אלו התחוללו ברובם בימי ספירת העומר. כמו כן מאוחר יותר בשנים

החל מתפלת מוסף של היום הראשון של פסח, מזכירים את הטל, שיפעל את פעולתו לברכה. מי שטעה ואמר "מוריד הגשם", ונזכר טרם שסיים ברכת "מחיה המתים", חוזר ל"אתה גיבור". נזכר אחר חתימת הברכה, חוזר לראש התפילה. נזכר כשהגיע זמן מנחה, מתפלל שתיים כדין תשלומין. והמסופק, עד ל' יום בחזקת שאמר כרגילותו ועליו לחזור, לאחר ל' יום אינו צריך לחזור.¹

החל ממוצאי יום טוב ראשון של פסח אומרים בברכת השנים ותן ברכה. טעה ושאל מטר ונזכר באמצע הברכה, בסוף הברכה, או שנזכר באחת הברכות שאחריה - חוזר לראש ברכה זו. לא נזכר עד שסיים התפילה - ישוב ויתפלל שנית, ואם כבר הגיע זמן תפילה שאחריה - מתפלל פעמיים שמונה עשרה והשנייה לשם תשלומין. המסופק אם הזכיר מטר

2. שו"ע אדה"ז או"ח סק"ד ס"י, סק"ז ס"ב-ג. לוח כולל חב"ד.

3. יבמות סב, ב (פטרס). וראה טוש"ע וני"כ או"ח סתצ"ג (אבלות); כה"ח שם סק"ה-ו; לקו"ש ח"ד עמ' 341 ואילך (הוספה באחדות).

1. טוש"ע ושו"ע אדה"ז או"ח סק"ד ס"ב-ד וס"י. לוח כולל חב"ד.

הרב יוסף אברהם פיזם <

רב קהילת חב"ד קרית שמואל וראש ישיבת תומכי
תמימים הקריות וחבר מכון הלכה חב"ד

כיצד נוהג הבוזע מן הלחם משנה' בשבת, וכיצד נוהגים המטובים?

המטובים בסעודה יוצאים הם ידי חובת "לחם-משנה" בשמיעת בעל-הבית המברך "המוציא", על חלותיו ואוכלים מהן. בכדי שלא להפסיק בין ברכה לאכילה שלא לצורך, על הבוזע להקפיד שיאכל תחלה מן הפת ואחר-כך ייתן הבוזע פרוסה לפני כל אחד מהמטובים, ולא יזרקנה אלא יניחה על השולחן (ולא לתוך ידו של המקבל). מי ששמע את ברכת המוציא מהבוזע קודם שנטל את ידיו יצא ידי חובת לחם משנה, אפילו שלא יצא ידי חובת ברכת "המוציא". ונוהגים שכל אחד ואחד יברך לעצמו, כשמגיעה הפרוסה לידו.

מקורות: שו"ע אדה"ז או"ח סי' קסז ס"ג וסי' כ"א וסעוד' ס"ד; א"א (בוטשאטש) סרע"ד. אג"ק ח"ד ע' כ"ט-ל.

הרב אברהם הרוניין <

רב קהילת חב"ד ומרכז העיר, כפר סבא
וחבר מכון הלכה חב"ד

מהם דיני ומנהגי ימי הספירה?

אודות דיני האבלות הנהוגים בימי הספירה מזכיר אדה"ז שלשה איסורים: (א) איסור נישואין; (ב) איסור התספורת; (ג) איסור עריכת ריקודים ומחולות. בדברי האחרונים הוסיפו ביתר פירוט שיש להימנע אף משמיעת כלי זמר. כמו כן מובא בפוסקים שאין לחדש בגד; כמו כן אין לברך ברכת "שהחיינו" בימי הספירה מפני שאין ראוי לשמוח ולומר "שהחיינו" והגיענו לזמן הזה" בימים המהולים בעצב. וכך מנהגנו, אלא שבשונה מימי "בין-המצרים" בהם אין מברכים כלל "שהחיינו" ואף בשבת, הבהיר הרבי שבשבתות ספירת העומר וכן בל"ג בעומר מברכים שהחיינו.

מקורות: שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס תצ"ג, ראה שו"ת תורת יקותיאל ח"א סמ"ח; ספר המנהגים חב"ד ע' 46; אג"מ ח"א סי' קסו; וראה סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 745. בירורי מנהגים – מועדים עמ' 59.

ת"ח ות"ט לאלף השישי, שוב אירעו רציחות נוראות במזרח אירופה במהלכן יהודים רבים נרצחו; וחלק גדול מאירועים אלו התחוללו אף הם בימי הספירה. מסיבה זו נהוג לומר את תפלת "אב הרחמים" שחוברת על אסונות אלו בכל שבתות חודש אייר ואפילו בשבת מברכים החדש סיון, אבל לא בשבת מברכים חודש אייר.

הוספה בלימוד בין פסח לעצרת

נוהגים ללמוד בימי הספירה מסכת סוטה - נוסף על השיעורים הקבועים - דף ליום, מתחילים ביום הראשון מ'דף השער' שכולל את שם המסכת, וביום השני מתחילים דף ב. החל משבת שאחר חג הפסח נוהגים לומר פרקי אבות פרק אחד לאחר תפלת מנחה, ואומרים לפני הפרק את משנת כל ישראל ואחריו את משנת רבי חנניא בן עקשיא, ומנהגנו להמשיך בזה בכל שבתות הקיץ. וכדאי ונכון ביותר שכל אחד ואחד יקבל על עצמו, שנוסף לאמירת פרקי אבות בכל שבת משבתות הקיץ, יוסיף וילמד בעיון לכל הפחות משנה אחת עם הפירושים דמפרשי המשנה, כל אחד לפי ערכו. בעת אמירת פרקי אבות מזכירים את שם ה' רק כשמובא פסוק שלם.⁴

4. רמ"א או"ח סרפ"ד ס"ד; מ"א שם סק"ח; שו"ע אדה"ז שם ס"ד וסת"ט ס"ח וסדור אדה"ז במקומו; וראה בדה"ש ספ"ג סק"ג לנבי אמירת "אב הרחמים" בשבת מבה"ח אייר. וראה קצור הלכות משו"ע אדה"ז מילואים ע' פ"א.

5. סידור אדה"ז מסכת אבות. ספר המנהגים ע' 43. התועדויות תשמ"ה ח"ד, ע' 2143. סה"ש ה'תשנ"א ח"ב ע' 597, 664. וראה התקשרות גיליון רע" ע' 17.

גניבת דעת במכירה פומבית

האם מר אביאל, סוחר העתיקות המפורסם, צריך לשלם לנועם הגביר על שגרם לעליית מחירו של מכתב יקר ערך שהלה חפץ לקנות במכירה פומבית? ואם כן – כמה יצטרך לשלם?

וכך היה. המחיר הוקפץ לסכום גבוה ביותר, אך לבסוף הצליח הגביר לקנות את המכתב. לפתע גילה הגביר שמי שהרים לו את המחיר לסכום אסטרונומי שכזה – היה לא אחר מאביאל, סוחר העתיקות עמו היה מסוכסך, שבעצמו המציא את המכתב הזה למכירה לבית העתיקות.

מהומה פרצה באולם, כאשר הגביר דורש לחזור למחיר האחרון אותו הציב טרם החל אביאל להקפיץ את המחיר סתם, תוך שהוא מוכיח לאנשי בית המכירות כי קנוניה נעשתה כאן.

אלא שאנשי בית המכירות לא היו מוכנים לוותר על הסכום העצום אותו השיגו מהמכירה, מה גם שאביאל טען שהוא אכן התכוון ברצינות לקנות את המכתב לעצמו, וזאת אע"פ שמי שהכיר את אביאל ידע שאין לו את הסכום העצום הזה כדי לשלם על המכתב.

משלא נותרה ברירה – תבע הגביר את בית המכירות ואת אביאל הסוחר בדין תורה, על מנת לקבל את הסכום הנ"ל בחזרה או לבטל את המכירה ולערוכה שוב שלא בנוכחות אביאל הסוחר.

ונשאלת השאלה האם אכן צודק הגביר בטענתו, וכל שיוכח שאכן כל זה הייתה קנוניה של אביאל ובית המכירות – יצטרך אביאל לשלם לגביר את יתרת הכסף ש'העלה לו' במכירה, או לבטל את המכירה מעיקרה?

נועם, גביר גדול ומוכר התורם למספר מוסדות חשובים, היה חובב של עתיקות. הלה היה אוסף מכתבי רבנים ישנים, מטבעות עתיקים ושלל חפצי נוי כאלה ואחרים, בעלי ערך גבוה במיוחד. מידי פעם בפעם נהג הוא להשתתף במכירות פומביות בתי מכירות שונים ברחבי העולם, כאשר היה ידוע כי הוא ישיג את מבוקשו בכל מחיר, וברגע שרצה משהו – איש כמעט לא התחרה מולו, בידעו שבסופו של דבר הוא זה שיקנה את זה.

אמרנו כמעט, כי מעשה שהיה כך היה:

פעם פנה הגביר לאביאל, סוחר עתיקות מפורסם, בקשר למכתב מסוים, על מנת לברר על אמינותו, שאין זה זיוף וכדומה. הלה נתן את תשובתו באשר למכתב הנ"ל כי הוא אכן עתיק והסחורה אמינה, מה שלאחר כך התגלה כלא נכון. בשל כך התפוצצו היחסים בין השניים, ודבר זה גרם לאביאל פרסום שלילי בעיני כמה מלקוחותיו. חיפש אביאל הזדמנות להתנקם בנועם הגביר, והנה יום אחד זה קרה, כשבאולם בית מכירות מפורסם, ראה לפתע אביאל את הגביר, כשהוא מתכוון לקנות את המכתב העתיק שהוצג למכירה בבית המכירות, מכתב שהומצא להם ע"י אביאל עצמו מבעלי המכתב.

אביאל הסוחר הבין כי אין בכוחו לשלם כסף כמו הגביר על מנת לקנות את המכתב לעצמו (שהרי לא היה אלא סוחר), וידע שבאיזה שהוא שלב המחיר ייעצר לטובת הגביר, אולם החליט כי הוא יקפיץ את המחיר עד למחיר גבוה במיוחד, ובכך יסב נזק כלכלי עצום לגביר.

ברור לכל שגם הוא גוזר קופון ממכירה זו (מלבד בית המכירות ובעלי המכתב).

לכאורה במבט ראשון נראה זה כמו נזק ישיר עבור הגביר, משום שישנה כאן גניבת דעת באשר למחיר המכירה, שבכך שמעלה את המחיר נראה כאילו יש הרבה קופצים על המכתב העתיק, מה שאינו נכון בפועל, וגרם וגביר להוציא כסף סתם. אמנם למרות הנ"ל, נראה כי לא ניתן לחייב את אביאל לשלם על תוספת הכסף שגרם לגביר לשלם לבית המכירות, כמו שבית המכירות אינו צריך לבטל את המכירה, וזאת משום שבסופו של דבר לא הייתה כאן אונאת דברים באשר לטיב החפץ או למצבו, שהרי החפץ היה מונח למכירה כמות שהוא, ואין כאן הטעיה של הלקוח באשר לחפץ עצמו, אלא רק הרמת המחיר באופן חסר פרופורציה.

כמו כן יש לזכור כי בסופו של דבר הגביר ורק הגביר הוא זה שהחליט על סכום המכירה, אף לאחר ששמע בעצמו כיצד המחיר עולה והתעקש לקנות את המוצר.

אכן לו היה המכתב פגום או מזויף – הרי כאן 'מקח טעות', אך כל שאינו כן – אינו אלא גניבת דעת בלבד, שאמנם אסורה מן הדין, אך לא ניתן לחייב עליה בתשלום את אחד המעורבים בדבר. אמנם יש החולקים בדבר זה ומחייבים את אביאל על ההתערבות שלא כדין במכירה, וכאילו הונה את הגביר ממש, ועל כן ראוי שיעשו פשרה בבית דין.

מקורות: שו"ע חו"מ רכ"ח ס"ד (ועיין בספר משפט כהלכה ח"ב עמ' לד, ובעמק המשפט עמ' קצז – לגבי ספרים) וס"ט, ובנו"כ שם, דברי מלכיאיל ח"ג ס' נ"ד, שולחנו של אברהם ס" רכ"ז ס"ב (לפטור), מהריק"ש ס' קפ"ג (לחייב) וראה עוד בעמק המשפט עמ' רד.

תשובה בקצרה מאחר שנגמרה המכירה, אין הגביר יכול לחזור בו, ואע"פ שעשה אביאל מעשה רמאות – אי אפשר לחייבו בדיני אדם על כך, ומכיוון שדעות שונות בזה – יעשו פשרה בבית דין.

תשובה בהרחבה ראשית יש להקדים שאין להונות אדם מישראל, בין בשתיקה ובין בדיבור, והפליגו חכמים באיסור זה עד כדי כך שישנם כמה וכמה דברים האסורים משום אונאת דברים שרובם ככולם אינם מודעים לכך. לדוגמא: אין לעיין בספר בחנות ספרים כשנכנס לחנות שלא על מנת לקנות את הספר, וכן גם לא לשאול על המחיר בסתם (כשאינו מתכוון לקנות), אלא אם כן אומר במפורש לבעל החנות שאין הוא קונה אלא רק בודק מחירים/תוכן וכדומה (ויש עוד אופנים שמותר בזה ואכמ"ל). גדר אונאת דברים הוא הטעיה של הלקוח/הקונה בכל צורה שהיא בקשר לטיב החפץ, למצבו האמיתי, הסתרת נזקים קודמים וכו'. והנה במקרה שלנו יוצא דבר מוזר: המוכר – אביאל הסוחר (שדאג להמציא מכתב זה למכירה) משתתף באופן פעיל במכירה, שלא על מנת לקנות את החפץ, אלא רק כדי להזיק לגביר, שיצטרך לשלם יותר עם המכתב העתיק, כאשר

באדיבות 'מכון מדעי טכנולוגי להלכה'

שימוש בשבת במיני-בר עומד

שעה היא ללא ספק תזרו ותקדים את הפעלתו, כאשר בעקרון זה נידון הלכתי דומה לפתיחת מקרר - מן המקרים הישנים שהיו בעבר, שלא היו בהם בעיות נוספות - בשעה שהמזרח/מנוע אינו פועל, עם צד חומרא נוסף למכשיר המיני-בר, שמכיל הקירור שלו הוא קטן מאד יחסית, וכל הוצאה של 2-3 כוסות מים בערך בפעם אחת עלולה לגרום באופן ודאי ומיידי להפעלת המדחס. במידה וניתן לשמוע את המדחס כאשר הוא בפעולה, הרי שהדרך הטובה והמהודרת ביותר היא להוציא ממנו מים אך ורק בשעה ששומעים אותו כשהוא פועל. אם לא ניתן לשמוע זאת, או שמסיבה מסוימת לא ניתן להמתין לכך, ראוי מאד להקפיד שלא לצרוך יותר מכוס אחת בכל פעם, ולא למלא שתי כוסות או יותר בבת-אחת.

שאלה: קיים ברשותי מיניבר של חברת BAR WATER עומד. מחובר לברז ע"י צינור. שעל פניו נראה שבהפעלת המים הקרים לא נגרמת שום פעולה חשמלית (שום נורה לא נדלקת). האם יש לחשוש בשימוש בשבת? מה צריך לבדוק כדי להתיר את השימוש בשבת?

•••

תשובה: שאלתך מתייחסת כמובן למכשיר מיני-בר עומד עם גלון מים מתחלף, ולא למכשיר בר מים הממוקם בדרך-כלל על משטח השיש במטבח.

למרות שלא נגרמת כל פעולה חשמלית ניכרת, כגון הדלקת נורה, הרי שכל צריכת מים מהמכשיר גורמת מידית לכניסת מים אחרים מן הרשת למיכל הקירור, ובמידה והמדחס אינו פועל בדיוק באותה

לאחר עמל של שנים בשעה טובה ומוצלחת יוצאים לאור עולם הספרים הראשונים בסדרת הלכה למעשה שבת

הלכה למעשה שבת

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות ובאתר סמס לרב

קרבן העומר

לאחר מכן היו קוצרים 3 סאה של שעורים, ומביאים אותם לבית המקדש שם חובטים אותם (בדברים רכים) וזורים ובוררים אותם מהמוץ. לאחר מכן קולים אותם בכלי הנקרא "אכוב" כלי מנחושת עם חורים כדי שהאש תיגע בגרעינים. ושוטחים אותם בעזרה כדי שהרוח תנשב עליהם ותעיף את הקליפות, הקש וכו'. לאחר מכן מכניסים אותם לריחיים, טוחנים ומנפים אותם בשלוש עשרה נפות (הנפות היו מיוחדות בעלי כמה סוגי חורים על מנת להבדיל את הסולת, הקמח והמוץ) עד שהקמח נהיה נקי ביותר. סה"כ צריך להישאר רק עשירית האיפה של סולת מנופה שאותו היו מקריבים למחרת ב-טז ניסן.

בבוקר היו מקריבים את הכבש לאחר קרבנות תמיד של בוקר ומוסף ולאחריו היה הכהן לוקח את ה'עומר' ומערבבו עם רביעית שמן וקומץ לבונה. לאחר הבלילה לוקח הכהן את המנחה, מניף אותה במזרח העזרה למזרח, מערב, למטה ולמעלה. ומגישה לקרן מערכת דרומית של המזבח שם היו 'קומצים' את המנחה ומקטירים את המנחה שהוקמצה. הקטרה זו נעשתה [לרוב] לפני חצות היום.

הנפה: 1. "אמר רבי יוחנן: מוליך ומביא [לצדדים] למי שהרוחות שלו, מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו" וכדי לומר לנו שהכל ממנו. 2. "מוליך ומביא לעצור רוחות רעות, מעלה ומוריד לעצור טלטים רעים".

ספירת העומר החלה ביום הקרבת העומר [מיום הביאכם את עומר התנופה] ולכן היא נקראת "ספירת העומר".

אמרת התורה: "כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם .. והבאתם את עומר (עומר = מידה במשקל של עשירית האיפה) ראשית קצירכם אל הכהן" [מעניין לציין: מזה שכתוב "ראשית קצירכם" לומדים חז"ל שאין לקצור (אף היחיד) כלל לפני קצירה זו].

"ממחרת השבת" פירושו - לאחר יום טוב (ראשון) של חג הפסח. ממשכה התורה: "וספרתם לכם ממחרת השבת, מיום הביאכם את עומר התנופה, שבע שבתות" - זהו ספירת העומר (הסיבה שכתוב על החג "שבת" כי זהו אחד הכינויים לחגים בתורה).

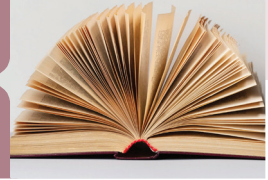
מה כלל הקרבן:

1. כבש - עולה.
2. סולת חיטים במשקל 2 עשרונים מעורבבים עם רביעית שמן ורביעית ההין יין.
3. שעורים במידה של עשירית האיפה (= עומר בלשון התורה).

סדר קרבן העומר:

שלוחי בית דין יוצאים בערב החג, ועושים מהשיבולים קבוצות בכדי שיהא נוח לקצור אותם. כל העיירות הסמוכות למקום הקצירה, היו מתכנסות לשם, כדי שיהא נקצר "בעסק גדול". כשיוצא החג, שואל שליח בית הדין את הקוצרים כמה שאלות: האם שקעה השמש? במגל הזה? ובסלסלה זו? (אם יום זה חל בשבת מוסף ושואל: בשבת זו?) וכולם עונים: כן. האם לקצור? וכולם עונים: קצור! - כל שאלה חוזרים עליה 3 פעמים על מנת לוודא שהכל שמעו ויודעים את הסדר (להוציא מהבייתוסים).

מקורות: יקרא כג וברש"י. פסיקתא פ"ח, מנחות סח,ב וראה תורה תמימה עה"פ. לגבי האם הייתה לתינה וחשש חמץ שבזה ראה פסחים ל"א, רש"י ד"ה ומאי שנה ותוס' רא"ש שם שמשמע שזה חלק מהמצווה, רמב"ם תמידין ומוספין ז"ב, שלא נזכר וראה מנחת חינוך עשה שב שזה הדור בלבד. ראש השנה טז,א. סוכה לז,ב. לכללות הענין: אוצר דינים ומנהגים אייזנשטיין בערך. ראה גם בשיחות קודש תשי"ד ב' דחה"ש סי"ב-ג, לקו"ש חל"ב 34, שיחות קודש תשכ"ד יב תמוז ס"ד וביאר הענין וכן בעבודה ראה שיחות קודש תשי"א ב דחה"ש סט"ז-י.

לפעמים סיפור עדיף על חידוש

וממקושריו הגדולים של הצדיק מרוז'ין. בידו החזיק כתב-יד של ספר חידושי-תורה, שזה עתה סיים את כתיבתו. הוא בא אל רבו כדי לקבל את הסכמתו על הספר, קודם שיביאו לדפוס.

החסיד השני, שכאמור הוכנס אף הוא לחדר, הביא עמו גם-כן ספר שחיבר. לא היה זה ספר חידושי-תורה, אלא קובץ של סיפורי-צדיקים שאסף וליקט במשך שנים, ממקורות מגוונים. גם הוא חפץ בהסכמת רבו על הספר, בטרם יוציאו לאור.

הצדיק הורה למקורבו, שעמד לימינו, לקרוא באוזניו כמה קטעים מספר הסיפורים. המקורב קרא כמה סיפורים, והדברים היו מחממי-לב ומשובכי-נפש. לאחר מכן הורה הצדיק למקורב לקרוא לפניו מספר חידושי-התורה של הרב הנודע. ואכן, המעט שקרא מן הספר העיד על חריפותו ובקיאותו של המחבר.

שקע הצדיק לזמן-מה בדבקות. לאחר מכן החל לדבר בשבחם של סיפורי צדיקים, השפעתם העמוקה על שומעיהם, והרושם הרב שהם מחוללים בגן-עדן. כשסיים לדבר בשבח הסיפורים, פתח בדברים על מעלת היגיעה והחידוש בתורה, מזכיר אותם קטעים שהוקראו לפניו מספרו של הרב, ומתפלפל בהם. לאחר מכן הורה לגבאי להגיש לו נוצה וקסת דיו. תחילה כתב הצדיק דברי הסכמה לספר הסיפורים, ורק לאחר מכן העניק את הסכמתו

על סדר היום עמד עניין ציבורי חשוב שנגע לכלל ישראל. הרבי ה'צמח צדק' שניצב בחזית הפעולה, ביקש לתאם את מהלכיו עם הצדיק רבי ישראל מרוז'ין. הוא שיגר אפוא לרוז'ין את חסידו הנודע, הגאון רבי יצחק-אייזיק מהומיל.

בהגיעו לרוז'ין התקבל רבי יצחק-אייזיק על-ידי הצדיק בחמימות רבה, ואף הוזמן להתארח בביתו – גם בזכות אישיותו ולמדנותו, אך בעיקר מתוך הכבוד העמוק שרחש רבי ישראל מרוז'ין לאדמו"ר ה'צמח-צדק'.

לאחר שהשליח והצדיק נועדו ביניהם ביחידות ודנו בסוגיה שעל הפרק, התברר לרבי יצחק-אייזיק כי יהיה עליו להתעכב ברוז'ין עוד כמה ימים. בידעו כי שום דבר בעולם אינו לבטלה, החליט לנצל את ימי שהייתו ברוז'ין כדי להתחקות על הנהגתו של הצדיק.

הסדר אצל הצדיק מרוז'ין היה, שכאשר קיבל אנשים שבאו לשוחח עמו בדברי תורה, או לזכות בעצותיו ולקבל את ברכותיו, עמדו לצידו

שניים מחסידיו, כחיילי משמר משני עברי המלך. מימינו עמד חסיד שהיה מקורב אליו ביותר. הלה שימש כעין מתורגמן בין הצדיק לבין הבאים. משמאלו עמד הגבאי הראשי, שקצב את זמן השיחה של הנכנסים.

בין הבאים באותו יום היו שני חסידים, שמשום-מה הוכנסו פנימה יחד. אחד מהם נמנה עם גדולי הרבנים בבוקובינה, למדן גדול ומפורסם,

החסיד השני, שכאמור הוכנס אף הוא לחדר, הביא עמו גם-כן ספר שחיבר. לא היה זה ספר חידושי-תורה, אלא קובץ של סיפורי-צדיקים שאסף וליקט במשך שנים

”לקראת סוף הסעודה, לפני ברכת המזון, אמר לכתע הצדיק מרוז'ין:
”הרב מהומיל, שליחו של הגאון הצדיק מליובאוויטש, מתפלא עליי ועל
מעשיי. ואולם, אין כל חידוש לא בשאלתו ולא בתשובה עליה

לספר החידושים.

כל אותה השעה עקב רבי יצחק-אייזיק אחר מעשי הצדיק מרוז'ין והשתומם: מדוע דיבר הצדיק מרוז'ין תחילה במעלת סיפורי הצדיקים ורק לאחר מכן שיבח את היגיעה והחידוש בתורה; ומדוע הקדים את כתיבת הסכמתו על ספר הסיפורים להסכמתו על ספר החידושים?! יומיים לאחר מכן חל ראש-חודש, ורבי יצחק-אייזיק הוזמן לסעוד עם הצדיק סעודה לכבוד היום. במהלך הסעודה נשא הצדיק דברי תורה, ואף כיבד את אורחו החשוב לשאת מדברי רבו ומשל עצמו.

לקראת סוף הסעודה, לפני ברכת המזון, אמר לפתע הצדיק מרוז'ין: ”הרב מהומיל, שליחו של הגאון הצדיק מליובאוויטש, מתפלא עליי ועל מעשיי. ואולם, אין כל חידוש לא בשאלתו ולא בתשובה עליה.

”רש”י הקדוש כבר הקדים ושאל אותה השאלה, על הפסוק הראשון בספר בראשית. לא היה צריך להתחיל את התורה אלא מ”החודש הזה לכם”, ומה טעם פתח ב”בראשית”?, מקשה רש”י, ומיד משיב, ’משום כוח מעשיו הגיד לעמו’. כלומר, בגלל הכוח וה’הנשמה’ הטמונים ב’מעשים’

של בריאת העולם.

”זקני, המגיד ממזריטש, קיבל ממורו הבעש”ט הקדוש את הסוד, כיצד לראות בכל דבר ודבר בעולם את ה’נשמה’ המחיה אותו.”

הצדיק מרוז'ין הישיר מבטו אל רבי יצחק-אייזיק והוסיף: ”האם מבין אתה את דבריי? הולך אני באותו סדר שקבע הקב”ה בתורתו הקדושה – תחילה ספר בראשית, שהוא בבחינת סיפורי צדיקים (כלשון המדרש לגבי בריאת העולם, ’במי נמלך? בנשמותיהם של צדיקים’), ורק לאחר מכן ספר שמות – ’החודש הזה לכם’, מצוות ודיני התורה.”

הצדיק מרוז'ין שינה את טון דבריו, שלבשו עתה רוך: ”שני המחברים הם חסידים בעלי צורה. בשני החיבורים יש חידושים נאים ותועלת נפלאה. הנה כי-כן, חידושי התורה מעידים על גודל למדנותו ועל סברותיו המצויינות של המחבר החשוב, בתורה הקדושה. ואולם סיפורי הצדיקים מספרים על החידושים העצומים שחידש ומחדש הקב”ה בעולמו. אלה מבטאים את התגלותו האלוקית של הקב”ה בבריאה. לכן הקדמתי את סיפורי הצדיקים לחידושי התורה. בראשית ברא אלוקים, בא לפני ’החודש הזה לכם’...”

כינוסי "הקהל"

במשך שנת הקהל יש לערוך כינוסי "הקהל",
 הכינוסים יתקיימו במקום קדוש^[1] – בית הכנסת
 ובית המדרש, בית תורה, בית תפלה או בית
 גמ"ח, ועד לבית פרטי שנעשה בית תורה תפלה
 וגמ"ח, "בית חב"ד"^[2].

כינוסי "הקהל" צריכים להתקיים במיוחד
 בשבתות^[3], בימי הקריאה בתורה^[4], וביומי
 דפגרא^[5] – החל מעשרת ימי תשובה, על אחת
 כמה וכמה ביום הכיפורים, על אחת כמה וכמה
 בד' הימים שבין יוה"כ פ' וחג הסוכות, ועל אחת
 כמה וכמה בחג הסוכות.

כל קהילה קדושה, מוסד או ארגון – ינצלו את
 "שנת הקהל" כדי לאסוף את חבריהם במטרה
 להתאחד עוד יותר, ובמטרה "למען ישמעו ולמען
 ילמדו ויראו את ה' אלקיכם, ושמרו לעשות את
 כל דברי התורה הזאת"^[6].

אין להסתפק בהקהלת האנשים בלבד, אלא יש
 להקהיל לאחר מכן גם את הנשים, ולאחר מכן
 גם את הילדים^[7]. וכן יש להקהיל את "גרך אשר
 בשעריך" – מי שאינו בקירוב עמו והוא מסופק
 האם ישמע אליו^[8].

בהקהלת אנשים ונשים, מובן שצריך להיות
 כפי הוראת התורה, בהפרדה ביניהם^[9]. ודווקא
 על ידי מחיצות אלו הרי הם מתאחדים^[10].

יש לקשר את הכינוסים גם עם ענין הצדקה^[11].
 ומה טוב – לקשר עם כל ג' הקווין דתורה תפלה
 [בציבור]^[12] וצדקה^[13].

לקט הוראות הרבי לשנת הקהל מתוך ספר הלכה למעשה – שמיטה-הקהל בהוצאת מכון הלכה חב"ד

מקורות: [1] שיחת י"ט כסלו תשכ"ז (תורת מנחם חמ"ח ע' 343). ברכה לאורחים ליל א' דה"ס תשמ"ח (התועדויות תשמ"ח ח"א ע' 182). [2] שיחות ליל ו' וז' דה"ס תשמ"ח (התועדויות תשמ"ח ח"א ע' 253 וע' 294 הערה 110). [3] לקו"ש ח"ט ע' 576. וראה סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 164 הערה 89. שייכות הקהל לשבת – נתבאר בשיחת ש"פ תבוא תשמ"א (שיחות קודש תשמ"א ח"ד ע' 653). [4] לקו"ש ח"ב ע' 322. [5] שיחת ו' תשרי תשמ"ח (התועדויות תשמ"ח ח"א ע' 119). [6] סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 20. [7] שיחת י"ט כסלו תשכ"ז (תורת מנחם חמ"ח ע' 344). [8] שיחת ש"פ בראשית תשכ"ז (תורת מנחם חמ"ח ע' 201). [9] סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 19 וע' 239. [10] שיחת ו' כסלו תשמ"א (שיחות קודש תשמ"א ח"א ע' 507). ועד"ז בלקו"ש ח"ב ע' 187. [11] סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 239. [12] לקו"ש ח"ב ע' 322. [13] סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 239 הערה 125. וראה לקו"ש ש"ס.

קו לרב
077.2251.770
שלוחה 2

סמס לרב
055.7081.737
לציין "שאלה בטהרה"

מוקדי הטהרה לשירות הציבור

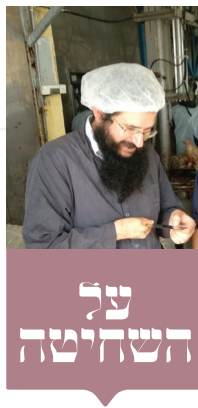
ליח ומרכז סמס לרבנות הרחוקה

אתר סמס לרב
SMSLARAV.CO.IL

על מנת לצפות בשו"ת
הטהרה יש להרשם באתר

הרב משה קורנוויץ
רב קהילת חב"ד רמת
בית שמש ד' וחבר מכון
הלכה חב"ד

חום מי השריה הראשונה

תלמוד, שהרי הב"י אמר זאת רק כדחיה לסברת המרדכי. והדבר לא הובא להלכה למעשה בשו"ע, ואף לא בש"ך ובט"ז.

אמנם בעל התוס' יו"ט בספרו ברית מלח [המבאר את הלכות מליחה הלכה למעשה] כתב 'יש להשרות את הבשר במים קרים כחצי שעה, בחורף יש להקפיד שהמים לא יהיו כל כך קרים [נישט צו קאלט]'. וכ"כ הפרמ"ג [משב"ז סי' לו ס"ק ה'] 'אמנם הדחה ראשונה במים קרים יש למנוע דמטרשי לי' ולא יפלוט, וטוב לשרות במים שעמדו בבית מעט שתפיג צינתן'.

אמנם ראה ביד יהודה סט ס"ק א - שמה שהשמיטו השו"ע ושאר אחרונים דין זה מפני שלא ס"ל דין זה, והיינו מפני שיש אופנים אחרים לדחות את קושיית המרדכי ולחלק בין בדיקת הריאה למליחה עיי"ש. וכן מאריך המהרש"ק בשו"ת טוב טעם ודעת תליתאי סי' קלג להאריך, שאף במים קרים מאוד מותר להדיח הדחה ראשונה עיי"ש. וכ"כ רבי צדוק מלובלין בשו"ת תפארת צבי סי' ג' שדברי הב"י לא נאמרו להלכה אלא רק כדחיה למרדכי עיי"ש. בספר 'מקדש מעט' ס"ק א כתב שגם הב"י לא אסר בדיעבד אלא לזהירות בעלמא לכתחילה, וכן בשו"ת לבושי מרדכי תליתאי יו"ד סי' ו מצדד דזה רק זהירות להידור אך לא מעכב.

קיי"ל [יו"ד סי' טט] דיש להדיח ולשרות את הבשר קודם ההדחה 'הדחה קמייטא'. מטרת הדחה זו היא לרכך את הבשר ולאפשר למלח לפלוט את הדם דרך נקבי הפליטה.

והנה הוטרנירים מטעמי בריאות מבקשים (ולעיתים אף דורשים) שחום מי השריה יהי קר כמה דאפשר. כדי למנוע התפתחות של זיהומים וכדו' ח"ו וח"ו. ובוזה יש להסתפק האם כשר לעשות השריה במים קרים.

והנה המרדכי מביא את דברי הראב"י [חולין סימן תשכ"א] שטעם ההדחה הוא להעביר לכלוך הדם שעל הבשר, ודחה את דברי האומרים שטעם ההדחה הוא לרכך את הבשר, שהרי אדרבה המים הקרים לא מרככים אלא מקשים את הבשר, כפי שאומרת הגמ' בחולין [מז ע"ב] לענין בדיקת הריאה שאין לבדוקה במים קרים, משום 'דמטרשי ליה', היינו שמחמת קור המים נסתמים הנקבים, ואזי יש לחוש שמא אף שיש נקב בריאה הוא לא ימצא בבדיקה.

אך הב"י [סי' טט] דוחה את דברי המרדכי וכותב 'ואין דבריו נראין אלא בארצות הקרות ובזמן הקור הגדול ואז נראה שישומו המים באור עד שתפוג צינתן', היינו שאכן טעם ההדחה הוא לרכך את הבשר ואין הכי-נמי שכאשר המים קרים ביותר - הם לא מועילים ויש לחמם.

על אף דברי הב"י המפורשים, הדבר צריך

2. יש להעיר גם ממש"כ החזו"א בהלכות מליחה סי' ט"ט ס"ק ד - דמדברי המרדכי מוכח מנהגם היה להדיח במים קרים. אך זה דלא כב"י ודו"ק.

1. ראה באריכות פרמ"ג פתיחה לסי' טט ו' טעמים להדחה קמייטא ואמ"ל.

הרב משה קורנוויץ הוא הרב נתן הכשרות של מוצרי העוף והבשר "תפארת אנ"ש", במסגרת זו הרב מפקח שמלכד ההידור על שוחטים חסידיים יבוצעו ההידורים ההלכתיים המופיעים בסדרת טורים אלו.

דיני ספירת העומר

<ul style="list-style-type: none"> • לכתחילה מצוה מן המובחר לספור בתחילת הלילה מיד אחר ערבית, לפני אמירת 'עלינו לשבח'. ויש להשתדל לספור לפני הצות הלילה. אם לא ספר בתחילת הלילה, זמנה עד עלות השחר. באם עבר עלות השחר וטרם ספר, יספור ללא ברכה. אך בשאר הימים ימשיך לספור בברכה. 	<p>זמן הספירה</p>
<ul style="list-style-type: none"> • מצות עשה על כל איש מישראל לספור את ספירת העומר. נשים פטורות מלספור ספירת העומר, אולם נוהגות הנשים לספור ספירת העומר בברכה. קטן שהגיע לחינוך – כבן שש שבע, מחנכים אותו לספור ספירת העומר בכל יום ובברכה. קטן שהגיע למצוות באמצע ימי הספירה, ממשיך ספירתו בברכה. 	<p>החייבים בספירה</p>
<ul style="list-style-type: none"> • החל מחצי שעה לפני השקיעה אסור לאכול פת או מזונות משיעור "כביצה" (54 גרם) עד שיספור ספירת-העומר, שמא ימשך באכילתו וישכח לספור. ואם התחיל לאכול לאחר השקיעה, צריך להפסיק לאכול עד שיספור. אך אם התחיל לפני השקיעה אינו חייב להפסיק מסעודתו ולספור. ויש מתירים לאכול לפני ספירת העומר גם אם הגיע כבר זמן הספירה, אם ממנה אדם או תזכורת אחרת שתזכיר לו לספור, או שיש לו מניין קבוע שבו מתפלל. • שאר מאכלים שאינם ממיני דגן, כמו פירות, וכן כל המשקאות (שאינם משכרים) שברכתם האחרונה היא "בורא-נפשות", מותרים לפני הספירה גם בכמות גדולה יותר. • כמו"כ נוהגים שלא לעשות מלאכה מהשקיעה עד שיספור ספירת העומר, בין אנשים ובין נשים. אך מותר לעשות את מלאכות הבית שאין בהן שיהוי כגון בישול, אפיה וניקיון. 	<p>אכילה ושתיה ומלאכה קודם הספירה</p>
<ul style="list-style-type: none"> • לפני הברכה על הספירה, יש לדעת תחלה איזה יום הוא מהספירה, בכדי שיידע על מה הוא מברך. • נכון (תמיד) לדעת ולכוון שהספירה הנוכחית הינה חלק מספירת שבעה שבועות. • לכתחילה יש לברך ולספור את ספירת-העומר בעמידה, ולכן יש להקפיד שלא להישען על שום דבר באופן כזה שאם יסולק יוכל ליפול כתוצאה מכך. ואם ספר או ברך מיושב יצא. בשעת אמירת הברכה, יש לכוון במחשבה את 'הספירה' של אותו הלילה – 'חסד שבחסד' או 'גבורה שבחסד' וכן הלאה, וכן תיבה אחת של מזמור "אלקים יחננו", ואות אחת מפסוק "ישמחו", ולתיבה אחת של "אנא בכח", השייכים לאותו יום כפי שמצוין בסידור. 	<p>אופן הספירה</p>

<p>שכח לספור</p>	<ul style="list-style-type: none"> • שכח לספור בתפלת ערבית, יספור במשך הלילה. • אם נזכר במשך היום שלא ספר בלילה - יספור ללא ברכה, ובלילות הבאים ימשיך לספור בברכה. • אך אם לא נזכר ביום ימשיך לספור מיום זה והלאה ללא ברכה. המסופק אם ספר בלילה הקודם, ממשיך לספור בברכה. 			
<p>טעות בספירת העומר</p>	<p>טעה בעת הברכה:</p> <p>טעה בדעתו בעת הברכה (כגון שבירך על דעת לספור ארבעה ימים, ולאחר שבירך נזכר שצריך לספור חמשה) < אינו צריך לברך שנית אלא יספור מיד כראוי</p> <p>טעה בעת הספירה (כגון שהיה צריך לומר "ששה ימים" ואמר "חמשה ימים"):</p> <table border="1" data-bbox="149 672 949 821"> <tr> <td data-bbox="773 672 949 821"> <p>נזכר מיד יאמר מיד את מספר הימים הנכון</p> </td> <td data-bbox="354 672 768 821"> <p>עבר יותר מכדי דבור כל עוד ולא הפסיק בדברים אחרים - יתקן ויאמר את מספר הימים הנכון, ואינו צריך לברך שנית, אך צריך לומר שוב לפני הספירה: "היום"</p> </td> <td data-bbox="149 672 349 821"> <p>הפסיק בדברים אחרים צריך לברך שנית ולספור כראוי</p> </td> </tr> </table>	<p>נזכר מיד יאמר מיד את מספר הימים הנכון</p>	<p>עבר יותר מכדי דבור כל עוד ולא הפסיק בדברים אחרים - יתקן ויאמר את מספר הימים הנכון, ואינו צריך לברך שנית, אך צריך לומר שוב לפני הספירה: "היום"</p>	<p>הפסיק בדברים אחרים צריך לברך שנית ולספור כראוי</p>
<p>נזכר מיד יאמר מיד את מספר הימים הנכון</p>	<p>עבר יותר מכדי דבור כל עוד ולא הפסיק בדברים אחרים - יתקן ויאמר את מספר הימים הנכון, ואינו צריך לברך שנית, אך צריך לומר שוב לפני הספירה: "היום"</p>	<p>הפסיק בדברים אחרים צריך לברך שנית ולספור כראוי</p>		
<p>הסופר שלא בכוונה</p>	<ul style="list-style-type: none"> • השואל את חברו, החל מפלג המנחה, מה הספירה הערב, יענה לו "אתמול היה כך וכך", ולא יאמר "היום כך וכך". אם טעה וענה "היום כך וכך" - אם היה זה לפני השקיעה, אף על פי כן יספור אחרי ערבית בברכה. אך אם זה היה אחר השקיעה, לא יברך לאחר מכן על הספירה. והוא הדין אם ענה לחברו בשפה אחרת ולא בלשון הקודש, אינו יכול לחזור ולברך. אמנם, אם כיוון בפירוש שלא לצאת ידי חובת הספירה באמירה זו, יספור בברכה. אם ענה לחברו רק במספר הימים - שאמר שלושה ימים, ארבעה ימים וכדומה, ולא אמר "היום" - יספור לאחר מכן בברכה. • השואל יכול לברך בכל מצב - מאחר ועצם שאלתו היא כאילו שכיוון בבירור שאינו רוצה לצאת כעת ידי חובה בשמיעת הספירה מחבירו; וכן כששומעים את הספירה מהש"ץ אין צריכים לכוון לא לצאת ממנו, כיון שעצם זה שהולכים לספור מיד בעצמם נחשב כאלו כיוונו זאת בפירוש. 			
<p>העובר למדינה</p>	<ul style="list-style-type: none"> • מי שטס ממדינה למדינה, שיש הפרשי שעות בין המקום שיצא משם לבין המקום שנמצא בו כעת - נוהג בספירה לפי אותו מקום שנמצא בו כעת. יש להימנע ככל האפשר מלעבור את קו התאריך בימי הספירה. כאשר צריך לנסוע למדינה שעוברים בדרכה את 'קו התאריך', יאריך את הדרך ויסע מהכיוון הנגדי - באופן שלא יעבור את 'קו התאריך'. 			

מקורות: רמב"ם הלכות תמידין ומוספין פ"ד הל"ג. תוס' ונ"כ ושו"ע אדה"צ או"ח סתפ"ט. כה"ח שם ס"ק סו. דברי נחמיה בהערותיו על ס"ב שבשו"ע אדה"צ שם ד"ה "אלא ששמע". לקו"ש ח"א ע' 270. ח"י"ב ע' 235 בהע', וח"ח ע' 10. צ"ץ אליעזר ח"ד ס"ה. נטע"ג פסח ח"ג פכ"ו ס"ד-ה, פ"א ס"ג-ד, פ"ג ס"א-ב. וראה בהרחבה 'הלכה למעשה' - מועדים' (בהוצאת מכון הלכה חב"ד) חג השבועות פ"א.

הלכה למעשה שבת

אם
ישמרו
ישראל
שתי
שבתות
כהלכתן
מיד
נגאלים"

לאחר עמל של שנים בשעה טובה ומוצלחת יוצאים לאור
עולם הספרים הראשונים בסדרת הלכה למעשה שבת

ב' כרכים הראשונים שיצאו כעת ממצים את ההלכות
על סדר יום השבת, מההכנות לשבת ועד מוצש"ק

מצטרפים לאחד ממסלולי התומכים של מכון הלכה חב"ד
ומקבלים את הספרים ישירות לבית (בהתאם למסלול)
לפרטים והצטרפות: 058-7207-770

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ניתן להשיג
בחנויות הספרים המובחרות
ובאתר סמס לרב